

Štev. 1.

V Ljubljani, 1. prosinca 1903.

Leto IV.

Razbojnik.

(Starinska pesem.)

Razbojnik je v vinograd prišel
in med trte skesan je, žalosten sel.

„Za Boga te rotim, oj, trta odkrij,
kaj si že kogá ubila ti?“

„,,Ubijati — to moj je stan,
in glej — ubijam noč in dan.

Prišli so po vina vozniki k nam,
oj, trije fantje v vinski hram.

Kateri je najbolj mlad in krepak?
In on se je prvi zvrnil vznak.

In za njim je drugi za prešo pal,
le kmet in tretji je še ostal.

Trije vozovi, pet sodóv,
dva mrtva, en živ — kako domov?

A živi je svojemu poslu kos:
mrliča vsakega na svoj voz.

Dva mrtva voznika in eden živ,
kaj misliš, razbojnik — kdo li je kriv?

Glej, jaz sem umorila oba,
in še tretjega bi kmalu bilà.

In kola škripljejo navzdol,
in mesec se smeje kot še nikol.

Tako sem morila v prejšnjih dneh
za dobro voljo in za smeh.
A lani se je storil greh.

Glej ta prepad — tu spita dva,
in jaz sem vanj pahnila oba.

Že čriček v gori je zapel:
„Oj, kraljevina, moškotelí.

Kmet cele dneve se poti,
jaz ti prepevam vse noči.

Kdo te bo pil, oj, moškotel?“
In kmet se je za glavó prijel.

Brez petja so trgali, prešali,
vsi tiho glavé so povešali.

Le čriček za mejó je pel:
„Kdo te bo pil, oj, moškotel?“

Pa je prišel iz mesta gospod
pa potrkal na ta in oni sod.

A kmet je natakál majoliko:
„Potrpíte, gospod, še nekoliko.

Iz Amerike pošlje sin mi moj
za Božič—in takrat vam plačam takoj.“

in prosil ga je in ga medil,
a gospod je trd in hladen bil.

„Ne, ne, to ne gre“, je odmajal,
smejál se, pil in je zaspal.

A kmet je še pil, in pod večer
prišla mu je v nemo dušo zver.

In gospoda je vlekel k prepadu — in
jazpahnila oba sem v temò globin...""

In šel je razbojnik v temni les
in moril je ljudi vse vprek in črez.

In dejal je razbojnik: „Tako moriš
in vendar zelena v solncu stojiš.“

Trgovcem je blago jemal
in siromakom ga je dajal.

To bil je Udmanič junak,
tak zelen kot hrast in tako krepak.

Oton Zupančič.

Zimska pesem.

Mrzli vetri so pripeli,
snežec so privedli beli —
snežec pada,
pa ne vbada,
je mehak!

Snežec pada, vedno pada,
že beli se gozd, livada,
log in njiva. —
Vse pokriva
svelli tlak!

Hajd, s sanmi po strmem bregu,
hajd, nizdol po belem snegu!
Preko griča
vije driča
se kot trak . . .

Hajd, s sanmi po strmem bregu,
hajd, nizdol po belem snegu,
kar po vrsti
v družbi čvrsti —
to je vlak!

Hajd, s sanmi po strmem bregu,
hajd, nizdol po belem snegu!
Skoči s tira,
ne umira
še junak!

Ko smo doli, pa spet gori
gremo s težkimi tovari,
gori, doli,
na okoli
stokrat vsak!

Dr. Fr. Zbašnik.

Savi.

Tebi je pač lahko, Sava zelena,
ker te do smotra pot vodi le ena:
struga globoka ti je izkopana,
tvojim valovom je v morje smer dana.

Meni pa ni tako, meni je górje,
smotri so moji še dalje ko morje;
pot pa do njih mi je vsaka neznana,
če je katera, je s trnjem nastlana.

Narjan Pretko.

